

ХЕЛЪН ДЪНБАР

ВРЕМЕТО
ОТВЪТРЕ

Превод от английски
Бистра Георгиева

AMG
PUBLISHING

София • 2017

В памет на майка ми Керъл Бейкър, която ми предаде любовта си към книгите.

На баща ми Харолд Бейкър, който ми каза, че мога да постигна всичко.

И на Сузане Камата, която ми каза да направя точно това.

С любов.

ЕДНО

Последното, което видях, преди колата да се вреже във водата, беше прелитащ орел на фона на небето.

Спомням си как скосените му криле изпълваха целия мръсен прозорец. Въздухът го издигаше високо, обещавайки му магия – изглеждаше свободен.

Мечтаех за тази птица.

Но вече нямам мечти.

Имам само спомени.

Ръцете ми са притиснати. Покрай ушите ми нахлува вода, а децата се събуждат и пищят на задната седалка. Ръцете на мама са обвили волана, докато тя се моли с думи, които нямат никакъв смисъл, но звучат поетично.

Оставил съм прозореца на вратата леко отворен и реката приема това като покана да нахлуе. В началото усещането върху горещата ми кожа е приятно. Охлаждащо. Прочистващо. Звукът е като музика на фона на думите на майка ми.

Изведнъж всичко наоколо е само вода. Опитвам се да счупя стъклото с рамо. Държа главата си високо, за да уловя последния въздух, останал в колата, и поглъщам толкова, колкото могат да поемат дробовете ми.

– Горди! – чувам. – Айс! Хей, Айс!

Гласът е на брат ми Кевин. Съзнанието ми се вкопчва в него като дете в любимо одеяло. Гласът се прокрадва в главата ми и измества плача, молитвите и водата.

– Не съм мъртъв – устата ми лесно изрича думите. По-трудно е да накарам мозъка да ги приеме.

Част от мен знае, че не съм се удавил, но друга част от прецакания ми мозък мисли, че съм. Като децата на задната седалка. Както майка ми искаше.

Брат ми държи ръцете ми на леглото с мисълта, че вече ми е осигурил безопасност, за разлика от преди. Челюстта ме боли от стискането на зъбите, възпирайки ме да не повтарям думите. Но част от мен все още е в реката и Кевин го знае.

– Добре си – казва и това не е въпрос.

Не ми вярва достатъчно, за да пусне ръцете ми веднага. Но веднъж направил го, те автоматично се увиват около мен, схванати и наранени като пречупени крила на чайка. Боли повече, отколкото след играта на хоккей, в която спасих купища голове. Повече, отколкото в Онзи ден, в който това наистина се случи.

Минута е нужна на очите ми, за да фокусират, но когато успяват, виждам разбитата стена срещу мен. Синята боя е започнала да пада. Дупките в гипса са изцапани с кръвта, която сме се отказали да измием или да замажем с боя.

Това се случва, докато Кевин не е наоколо. Опитвам се да си пробия път навън от колата към повърхността. Стената, лампата, собствената ми кожа – всички те са засегнати в някакъв момент от съня, който всъщност е спомен.

Без никой от двамата ни да казва и дума, Кевин издърпва просмуканите с пот чаршафи от мен и ги заменя с чисти и сухи, които е извадил от шкафа, точно както е правил стотици пъти. И както аз съм правил стотици пъти, се увивам в тях и безуспешно се опитвам да спра да треперя.

– Спи – казва той. – Утре имаш тренировка.

Утре. Училище. Хокей. Изглежда ми на милион години разстояние, но кимвам. И двамата знаем, че ще минат часове, преди да се доверя на мозъка си, че няма да прави повече така.

Кевин сядна на бюрото ми и се преструва, че чете. Седи там, докато заспя, независимо колко време ще отнеме това. Гледам го и си напомням, че той е тук, защото съм в безопасност. Толкова сме близки, че ако ни гледаш, никога няма да предположиш, че сме полубратя. Ако не е фактът, че е 16 месеца по-голям, плюс малката разлика във височината, която го потвърждава, и това, че моите очи са зелени, а неговите – кафяви, човек би помислил, че сме близнаци.

Но истински важната разлика между нас не е в цвета на очите или височината. Макар че с Кевин сме от една майка, е важно, че сме от различни бащи. Тази разлика означава, че мама е планирала Кевин да живее, а аз да умра, когато се е хвърлила с колата в реката.

ДВЕ

Това беше обстрел – 170-грамови шайби от черна гума летяха към лицето ми, след като един по един играчите с най-много голове се прицелваха във вратата от синята линия, и огънят се насочваше към мен.

Затова обичам хокея. Шайбите не се интересуват, че майка ми се е опитала да ме удави преди 1822 дни. Не ги интересува, че съм спал само 2 часа. Не ги интересува, че вътре в ръкавицата дясната ми ръка се тресе като животно, хванато в капан. Не ги интересува, че не съм се чувствал толкова зле от месеци и че си позволих да се надявам, че може би, *може би*, най-накрая ще бъда нормален, а не като... добре де, като себе си.

Всичко, от което се интересува шайбата, е да мине през гол линията, а аз трябваше да се погрижа това да не стане.

„Фокусирай се, фокусирай се, фокусирай се“ – повтарям на себе си и се опитвам да разширя зрителното си поле, за да виждам черните шайби върху белия лед. Игнорирам Кени Кемпбъл, когато се опитва да ме излъже, и не се поддавам на измамните движения на Мичъл Стразински, който се опитва да стреля заднешком между краката си.

Единственото, което не мога да игнорирам, е оживлението на пързалката, идващо с всеки удар, който блокирам. Невъзможно е да не забележа как цялата пързалка притихва, когато Коди Бауман се изправя срещу мен. Той е най-едрият защитник, тъй като остана една година, и

води отбора в наказателните минути. Дори за треньора, който е отзад на резервната скамейка и спори оживено с помощник-директора Уорнър, е трудно да го обуздае.

Поемам дълбоко въздух и за момент ръцете ми спират да треперят. Коди настъпва. Мисля, че планира да стреля точно срещу мен. Докато се приближава, вместо да удари шайбата, той сменя посоката и минава зад мрежата на вратата.

– Хайде, чудовище – изръмжава той достатъчно тихо, за да не го чуе никой друг, но и достатъчно злоещо, за да ми се обърне стомахът. – Да видим какво имаш.

– Просто удари шайбата – опитвам се да се държа сякаш е просто дразнител, а не някой, който превръща живота ми в ад.

– Или какво? – пита, докато се пързала пред мен. – Ще накараш големия си брат пак да ми счупи носа?

Всъщност бих могъл, ако мислех, че Кевин ще може да се справи с това този път. Но не съм чак толкова глупав, че да го кажа на глас, затова просто завъртам очи, което той вероятно не може да види през маската, и чакам.

– Бауман, ще удриш ли тази шайба, или ще танцуваш с нея? Нямаме цял ден – Люк Милър е капитанът на нашия отбор, нашият център, богът на *Мейнъл Гроув*, на чието място иска да бъде всеки. Тъй като Люк работи с треньора, за да определят състава за мачовете (иначе казано – кой ще прекара най-много време на леда), той е един от малкото хора, от които Коди би приел заповеди.

– По-късно, момче за всичко – казва Коди и вяло запраща шайбата към мен. Обикновено ръката ми не трепери толкова силно и не лежа буден часове наред след кошмара, с мисълта че са минали почти пет години, откакто

се случи всичко, и че все още не знам как би трябвало да се чувствам.

Опитвам се да отпусна стегнатите си рамене, когато Джейми Уокър, нашият младши вратар, който не може да уцели автобус с шайбата, изстрелва една към мен. Всеки от краката ми решава да тръгне в различна посока и преди да разбере какво става, се превръщам в смачкана купчина на леда.

– Господи, Алън, какво ти става? – Уокър се пързала в бавни, променливи кръгове, а аз се опитвам да си разплета краката.

Свивам рамене. Няма начин да му разкажа за изминалата нощ. Достатъчно е, че знае цялата ми история като всички останали в *Мейпъл Гроув*. Поне от училището проявиха достатъчно разбиране и ми разрешиха да използвам фамилното име на Джим, „с оглед на обстоятелствата“.

– Добре съм – отново заемам позиция пред мрежата. Поемам си дълбоко дъх, но вътре в ръкавицата ръката ми започва да изтръпва. Спазмите са едно, но когато положението е наистина лошо, се схващам до степен, че не мога да я мърдам. *Мамка му! Няма нужда това да се случва на леда*. Изправям се, махам ръкавицата и вдигам маската, за да пийна глътка вода. Но не мога дори да усетя повърхността на бутилката.

– Изглеждаш зле, Горди – казва Уокър. – Иди да седнеш.

Ще ми се пак да му кажа, че съм добре. Че ще съм добре за утрешния мач. Че снощи съм стоял до късно, за да си напиша домашните. Или че съм изпил откраднатата от хладилника бира, без Джим – бащата на Кевин, да ме види. Всяка от нормалните причини да си изморен на

петнайсет. Всичко друго, освен истината.

– Не... аз... – е единственото, което успявам да кажа.

Две от момчетата се приближават да видят какво е накарало Уокър да застане пред вратата. Номерата на фланелките им се размиват пред очите ми. Опитвам се да изтрия размазаните цифри с ръкав, но бутилката ми с вода пада върху леда. Уокър я вдига, но когато ми я подава, изражението му преминава от обикновено раздражение в онзи глуповат и тъжен вид, който хората постоянно придобиват около мен. Видът, който говори, че трябва да внимава с мен, защото, в крайна сметка, Коди е прав. Аз съм чудовище.

Сграбчвам бутилката и се обръщам така, че да не виждам това изражение. Гръдният ми кош се стяга и усещам сякаш изтръпването в ръката е пряко свързано с мозъка ми. Не искам да тренирам повече. Искам да изчезна.

Отдалечавам се и излизам от леда, като затръшвам вратата след себе си. Треньорът не се вижда, затова се втурвам към съблекалнята. Заради ръката ми отнема известно време да си сваля кърките, но не ми трябва много, за да ги хвърля в шкафчето си и да изхвърча през вратата към паркинга. Навън е студено, а съм забравил да си взема палтото, но не ми пука. Искане ми се да не ми пукаше за нищо.

– Хей!

Не съм сигурен дали някое от момчетата би се опитало да ме спре, но този глас определено е женски, затова продължавам да вървя. Сигурно е предназначен за някогото друго.

В главата ми е каша от бедствени мисли. Имам нужда да се прибера в къщата. Да видя брат си, въпреки че това само ще влоши нещата. Имам нужда да забравя из-

миналата нощ и годишнината, която приближава, както и че съм такъв загубеняк, че не мога да се стегна и да издържа скапаната тренировка по хоккей.

Докато прекосявам паркинга, в главата ми нахлува тропот, сякаш наоколо галопира двукрак кон. Поглеждам през рамо и момичето се заковава на място – на врата ѝ виси голям фотоапарат, на рамото ѝ – голяма черна чанта, а на краката ѝ – високи черни ботуши, които обясняват звука. Косата и дрехите ѝ също са черни, но не са скъсани като на готик фенове. Изглежда като... като някого, когото познавам.

– Хей! – казва отново тя. Този път съм сигурен, че говори на мен.

– Какво искаш? – заравям ръка дълбоко в джоба на дънките, макар да знам, че не мога напълно да прикрия треперенето. С малко късмет тя ще си помисли, че просто ми е студено.

– Просто... – изпуска дълбока въздишка, протяга ръка и после си я прибра обратно. – Добре ли си?

Няма начин да отговоря на въпроса ѝ. Никой, който го задава, не иска наистина честен отговор. Джим, училищният психолог, децата в училище – искат да чуят само, че всичко е наред и няма нужда да правят каквото и да е. Ако си остана все така незабележим, ако оценките ми са все така високи и продължавам да спирам шайбите, ще се махнат. Затова просто се опитвам да не вдигам шум, винаги да съм усмихнат, да се държа като нормален с надеждата, че няма да забележат, че не съм.

– Аха, добре съм – отговарям на момичето. – Обръщам се и тръгвам.

– Горди, чакай – казва тя и аз отново спирам сякаш гласът ѝ превръща твърдата земя в плаващи пясъци.

– Коя си ти? – питам през рамо, макар че аз би трябвало да знам по-добре. Единственото, което искам, е да се разкарам възможно най-скоро, а започването на разговор с това мистериозно момиче няма да ми помогне за това.

Тя прехвърля тежестта си на единия крак и се усмихва:

– Не ме помниш?

Ако бях Кевин, бих я затапил с нещо от рода на: „Ако те помнех, нямаше да питам“. Но тъй като съм си аз, не казвам абсолютно нищо – докато не вдига фотоапарата пред лицето си.

Сега си спомням. Миналото лято. Играх в градската хокейна лига и я видях да снима всичките ни мачове. Превърна се в едно от онези спортни суеверия. Трябваше да я видя с камерата в ръце, преди да си обуя кънките, в противен случай нещо ме глождеше по време на целия мач.

Всичко, което знам, е, че се казва Сара и че в най-добрия случай вероятно съм удвоил броя на думите, които съм си разменил с нея. Да си говорим никога не е било част от плана ми. Но да знам коя е ме обърква повече от това да не знам.

– Е?

Оставя фотоапарата да падне на гърдите ѝ и изглежда малко объркана.

– Моли и Стефани... – прави пауза в очакване да кажа нещо, но нямам какво да добавя за капитаните на мажоретния ни състав.

– Набират средства и искат да те снимам – изстрелва на един дъх.

– Какво?

Тя си поема дълбоко въздух.

– Виж, знам, че е откачено, но те ми плащат, а аз събирам пари за кола, така че... – гледа ме право в очите, а аз съм като прикован към земята. – Правят календар със снимки на най-готините момчета в отборите на *Мейнъл Гроув*, затова исках просто да те попитам дали може да използваме една от снимките, които ти направих миналото лято. Без цялата екипировка върху теб. Ако си съгласен, ще ти дам онази, която ти харесва най-много.

– Те ти плащат... – повтарям. – Сега разбирам.

– Не. Почакай – раменете ѝ увисват и тя прехапва устни. – Имам предвид, че така или иначе исках да поговоря с теб. Искам още от миналото лято, но...

Треперя. Това сигурно е шега.

– Виж, днес наистина не е добър ден – прекъсвам я, но ми се иска да си бях затварял устата, защото знам, че не ѝ казвам нищо интересно или полезно... Защо изобщо ми пука?

– Днес е първият ден от остатъка от живота ти – звучи като един от ония стикери, които лепят по колите, и аз се засмивам на себе си.

Някъде високо в небето се издига жълт балон. Вероятно някое дете го е пуснало. Отчаяно искам да хвана връвта и аз да го пусна.

– Трябва да тръгвам – промърморвам и на двама ни.

Тя прибира фотоапарата в чантата, ръката ми се свиwa в юмрук. Въпреки думите ми, съм любопитен да видя снимките ѝ, но изпускам шанса си, когато тя казва:

– Добре. Може би някой друг път – звучи разочаровано по начин, който ме кара и аз да се чувствам така.

– Ще се видим в клас – казва и тогава прави най-лошото, което би могла да направи. Обръща се и ме оставя

да се чудя какво има предвид с това „в клас“, защото доколкото ми е известно, тя дори не учи в *Мейнъл Гроув*.

Гледам я как се смалява, докато се отдалечава, без да поглежда назад. Изведнъж изтощението и отчаянието, които изпитвам, са пометени от огромна празнота. Сякаш току-що съм изгубил нещо, което дори не съм дозирал, че притежавам.